

derkastet eller ej. Jeg henstiller derfor, om ikke denne Bestemmelse kan udgaa, og det særlig af den Grund, at der sker alt for mange Noteringer paa Skøder og Panteprotokollernes Registre, hvorved de let blive saa makulerede, at de blive uoverskuelige.

Der er et andet Punkt, som den første ærede Taler berørte, nemlig Bestemmelsen i § 1 om, at „saadant Forbud kan tillige udstrækkes til de tilsvarende Strækninger af den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred“. Han kom ind paa, om man overhovedet kunde finde det forsvarligt at gaa ind derpaa over for Ejeren. Saaledes som Bestemmelsen staar her, har jeg i alt Fald ikke nogen Betænkelighed derved. Det er en af de Indskrænkninger, som jeg tror, det er berettiget at paalægge en Ejendom af Hensyn til Naboejendommene. Vi have lignende Indskrænkninger paa mange andre Omraader, og jeg indser ikke, hvorfor man ikke skulde være berettiget til, naar det er nødvendigt for Naboejendommene, ogsaa at paalægge en Indskrænkning paa dette Punkt.

Jeg skal altsaa paa det bedste anbefale Forslaget, og jeg vil haabe, at det maa lykkes den ærede Minister uden alt for mange Vanskeligheder at føre det igennem, ikke blot i dette Ting, men ogsaa i det andet.

Oct. Hansen: Jeg stemte i Fjor for den Dagsorden, der var foreslaaet af Udvalgets Flertal, og tilkendegav derved, at jeg samstemmede med det Princip, som den ærede Landbrugsminister nu har villet realisere i det foreliggende Lovforslag. Efter den udførlige Fremstilling, som det ærede 11te kongevalgte Medlem (A. Hage) gav af Sagens Forhistorie, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Der var blot nogle af de Ytringer, som han fremkom med, som jeg kunde have Lyst til at sige noget om, fordi det forekommer mig, at de ikke stillede Sagen principielt paa det rette Standpunkt. — Den Konflikt, her er Tale om, er ikke en Konflikt mellem de rige Landboere og de fattige Stenfiskere, og derfor er det Moment, som det ærede Medlem fremhævede, at nu er det Dampskibsaktieselskaber, der drive Stenfiskeri, ikke slaaende for mig. Den Konflikt, her er Tale om, er en Konflikt mellem Samfundets, Statens, Interesse i, at Kysten bevares, at Territoriet ikke formindskes, og derigennem tillige Ejendomsbesiddernes Interesse, og paa den anden Side Landbrugets Interesse i ikke at blive udelukket

fra Bygge- og Vejmateriale, som lettest kan faas fra Stranden, idet Forbudet imod at tage det der fordyrer dette Materiale til Skade for hele Samfundet. Det er altsaa det, som den eventuelle Tilsynsmand fra Statens Side, Kystinspektøren, bør have for Øje, paa den ene Side, at han ikke gør unødige Vanskeligheder for Publikum med Hensyn til Tilvejebringelsen af dette Materiale, og paa den anden Side, at han foranlediger dette Forbud nedlagt, naar det virkelig er nødvendigt for at sikre Kysten. Maa jeg i Parentes sige, at jeg indser ikke, hvorfor dette Lovforslag fører Titel af Lov om „Kystfredning“; i Virkeligheden er det ikke særlig en Fredning, der foregaar paa Søterritoriet og Forstranden, men Øjemet er at sikre Kysten, og jeg synes, at „Kystsikring“ er et lige saa godt Ord som Kystfredning; det har ogsaa været fremme i Diskussionen. — Maa jeg maaske med det samme gøre en Henstilling til det eventuelle Udvalg om det smukke Ord „Kystinspektør“, som den paagældende kaldes i Lovforslaget. Jeg synes, at det Ord falder noget haardt paa Tungen, og jeg vilde foretrække at kalde ham „Kystværge“ eller noget lignende.

Hvad nu først de materielle Betingelser for denne Kystsikring angaar, har det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage) gjort opmærksom paa, at der ikke er nogen væsentlig Realitetsforskel mellem, hvad der her foreslaas, og det, der forelaa i det af Folketinget vedtagne Forslag. Der er den Forskel med Hensyn til den tørre Strand, som det ærede Medlem var inde paa, at medens det i det af Folketinget vedtagne Forslag var sagt, at naar der gives Kystsikring ved Forbud, skal det ogsaa omfatte den tørre Strand — de Herrer vide jo, hvad dermed menes — medmindre der er særlig Grund til at undtage den, siger det foreliggende Forslag, at Forbudet *kan* tillige udstrækkes til den, at det altsaa ikke skal være Regelen, at Forbudet skal omfatte selve den tørre Strand, at det ikke i Reglen skal forbydes Ejeren selv at tage Materiale der, men at der skal paavises tilstrækkelige Grunde til at udvide Forbudet saaledes. Jeg antager, at praktisk vil det, hvad enten man formulerer det paa den ene eller anden Maade, stille sig saaledes, at det vil bero paa deres Skøn, som i det givne Tilfælde komme til at træffe Afgørelsen, om Forbudet skal udstrækkes til den tørre Strand eller ikke. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det bedste vil være at gøre det til almindelig Regel, at naar man beslutter, at Kysten skal